

Aan de hand van praktijkvoorbeelden schrijven drie dierenartsen over ziekten in de melkveehouderij. Dierenarts Toon Meesters uit Roosendaal, Jef Laureys, verbonden aan de Universiteit Gent (en dierenarts te Merelbeke) en Jan Dijkhuizen, werkzaam bij de Graafschap dierenartsen te Vorden, wisselen elkaar af bij een beschrijving van ziektebeeld tot behandeling.

Klauwtje beschadigd door klem zitten in een roosterspleet

Klauw geklemd

Het was zondagmiddag. Een telefoontje betekende het einde van de rustige namiddag. Een pink was met een klauwtje klem komen te zitten tussen de roosters. Ze liep op drie poten en de veehouder dacht dat het klauwtje gebroken was.

De pink hield de uit de klauwspleet bloedende poot boven de roosters en steunde ook bij het lopen totaal niet op die poot. De roosterspleten in deze afdeling waren bedoeld voor volwassen dieren en dus veel te ruim voor de klauwen van zo'n jong dier. Op de roosters lagen diverse bloedplekken.

We besloten om in de bekapbox de gekwetste klauw nader te bekijken. Het dier bloedde flink uit een scheur in de tussenklauwspleet en de buitenklauw, die klem had gezeten, week iets naar buiten. Het klauwgewricht was flink gekneusd, maar de klauw was zo te voelen niet gebroken. De kroonrand leek intact en dat was van groot belang voor de prognose.

De behandeling bestond uit het plakken van een verkleind houten blokje onder de gezonde binnenklauw. Vervolgens bracht ik een klauwverband aan om het bloeden te stelpen en de buitenklauw onbeweeglijk vast te zetten. Ook kreeg de pink een ontstekingsremmer en een antibioticakuur om verdere infectie van de klauwspleet in te dammen.

Het verband is na vijf dagen vervangen, vijf dagen later nog een keer en daarna verwijderd. Uiteraard is het dier meteen in een losse strostal gezet. Het blokje is na zes weken vervangen en nu, drie maanden later, loopt ze op vier poten, zonder te kreupelen. Van het strohok kan ze zo de wei in.

De encyclopedie **Klauwtrauma**

De klauw is opgebouwd uit het klauwbeentje met daaromheen weke delen (bindweefsel, bloedvaten, zenuwen, enkele pezen en lederhuid) en aan de buitenkant hoorn. Het hoorn

aan de voorkant binnen, de voorkant en de buitenzijwand van de klauw is het erg harde en stevige wandhoorn.

Wandhoorn groeit boven vanaf de kroonrand aan en in zo'n vijftien maanden is het nieuwe wandhoorn tot in het onderste puntje naar beneden afgegroeid. De onderkant van de klauw bestaat uit het stevige, maar ook veerkrachtige zoolhoorn en aan de achterkant zit het zachtere balhoorn.

De verbinding tussen het wandhoorn en de rest van de klauw

is zeer hecht en hierdoor 'hangt' en steunt de poot als het ware vast in deze klauwschoen. De witte lijn in de zool is waar deze verbindingzone aan de onderkant eindigt.

Deze verbindingzone kan door allerlei oorzaken beschadigd raken, zoals door vochtuitreding bij acute klauwbevangenheid, infectieziekten als mond-en-klauwzeer en blauwtong, door kroonrandbeschadigingen en door ernstig klauwtrauma. De enorme krachten die aan deze verbinding trekken als een klauw klem komt te zitten in de roosterspleet, kunnen veel schade toebrengen. In ernstige gevallen kan zelfs volledige ontschoening (loslaten van de klauwwand) optreden of kan een klauwfractuur ontstaan. Bij jonge dieren kan een lange herstelperiode nog uitkomst bieden, maar bij volwassen dieren is zo'n periode economisch niet rendabel. Een klauwamputatie kan dan tijdelijk een oplossing betekenen. In de meeste gevallen is na enkele weken een dier weer volledig mobiel.

